

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 456/2022
11.05.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Дубравке Дамјановић, председника већа, Милене Рашић, Драгана Аћимовића, Радмиле Драгичевић Дичић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138 став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Владимира Вучинића и адвоката Марка Пушице, поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 1687/2017 од 05.12.2019. године, исправљена решењем К 1687/2017 од 24.02.2021. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 47/22 од 08.02.2022. године, у седници већа одржаној дана 11.05.2022.године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА - адвоката Владимира Вучинића и адвоката Марка Пушице, поднети против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 1687/2017 од 05.12.2019. године, исправљена решењем К 1687/2017 од 24.02.2021. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 47/22 од 08.02.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 1687/2017 од 05.12.2019. године, исправљена решењем К 1687/2017 од 24.02.2021. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138 став 2. у вези става 1. КЗ због ког кривичног дела му је изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању седам месеци и истовремено одређено да се утврђена казна неће извршити, уколико окривљени у року од три године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом оштећени су упућени на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева а окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка, док је ослобођен плаћања судског паушала.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Кж1 47/22 од 08.02.2022. године одбијене су као неосноване жалбе ОЈТ у Новом Саду и бранилаца окривљеног, а пресуда Основног суда у Новом Саду К 1687/2017 од 05.12.2019. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости су поднели:

- бранилац окривљеног АА - адвокат Владимир Вучинић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или уколико нађе да се ради о основном облику кривичног дела из члана 138. став 1. КЗ одбије оптужбу услед наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења или их укине и предмет врати на поновно одлучивање;

- бранилац окривљеног АА - адвокат Марко Пушица, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање или их преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је након оцене навода изнетих у захтевима, нашао:

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА су неосновани.

Наиме, бранилац окривљеног - адвокат Владимир Вучинић захтев за заштиту законитости подноси због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и наводи да је правоснажна пресуда заснована на исказима сведока ББ, ВВ, ГГ и оштећеног ДД, који су се изјашњавали о догађају износећи своја сазнања која се заснивају на незаконитом доказу - снимку који је, како је правноснажно утврђено, прибављен кривичним делом. Ово, имајући у виду да је сведок ББ поводом истог догађаја правноснажно осуђен да је критичном приликом својим мобилним телефоном неовлашћено тонски снимао окривљеног АА. Самим тим искази ових процесних учесника су као „плодови отровног дрвета“ такође незаконити, јер се ради о доказима насталим противно члану 16. став 1. ЗКП, на којима сагласно члану 84. став 1. ЗКП не може бити заснована осуђујућа пресуда.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Из списка предмета произилази да снимак, којим је сведок ББ неовлашћено тонски снимао окривљеног АА, није изведен као доказ у поступку против окривљеног АА, па самим тим ни пресуда није заснована на овом доказу. Надаље, сведок ББ је био присутан када је окривљени изнео претње упућене оштећеном и његовој породици, док су сведоци ВВ и ГГ о критичном догађају сазнали од сведока ББ који им је све испричао, а оштећени ДД је сазнао од сведока ВВ која је му је пренела оно што је чула о критичном догађају од сведока ББ. Дакле, поменути сведоци и оштећени у својим исказима не помињу снимак који је направио сведок ББ који и није изведен као доказ у поступку, већ у својим исказима износе своја сазнања у вези са предметом сведочења односно критичним догађајем, па су самим тим супротни наводи браниоца окривљеног, од стране Врховног касационог суда, оцењени као неосновани.

Бранилац окривљеног - адвокат Владимир Вучинић у поднетом захтеву истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП наводећи да дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело, услед чега је у погледу кривичног дела која је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити. Према наводима захтева претња која је описана у изреци пресуде није подобна да може довести до конкретне забрањене последице која се састоји у угрожавању сигурности више лица. Наиме, изговорена претња није стварна – реално могућа, није конкретна – одређена, већ је изговорена у афекту, нереална, неодређена и посредна. Поред наведеног предметна претња је била испровоцирана од стране сведока ББ на шта указује правноснажна пресуда којом је ББ оглашен кривим за неовлашћено прислушкивање и снимање управо окривљеног АА. Како предметна претња није стварна или реално могућа, нити конкретна или одређена односно у довољној мери индивидуализована не може се радити о тежем облику кривичног дела, па бранилац окривљеног у поднетом захтеву указује да евентуално може постојати само основни облик кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ за које кривично дело је наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења.

Бранилац окривљеног – адвокат Марко Пушица такође у поднетом захтеву истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и наводи да дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело, будући да претња мора бити стварна, озбиљна и конкретна, дакле квалификована, а у конкретном случају окривљени је изнео наводе који представљају оно што мисли да би оштећеном требало учинити, као и какве жеље и пориве има у односу на оштећеног, али нема јасне и недвосмислене претње да ће управо окривљени напасти на живот и тело оштећеног и њему блиских лица, а што је битно обележје кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Основни облик кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, чини онај ко угрози сигурност неког лица претњом да ће напасти на живот или тело тог лица или њему блиског лица. Тежи облик кривичног дела из става 2. члана 138. КЗ, постоји у случају ако је остварена једна од три квалификаторне околности и то да је дело из става 1. тог члана учињено према више лица, или ако је дело изазвало узнемиреност грађана или ако је дело изазвало тешке последице. Предметно кривично дело је свршено када је претњом створен осећај угрожености код лица коме се прети.

Из изреке правноснажне пресуде произилази да је окривљени АА оглашен кривим да је „дана 18.10.2017.године... способан да схвати значај свога дела и да управља својим поступцима, свестан свога дела и хтео његово извршење, претњама да ће напасти на живот и тело више лица оштећеног ДД и њему блиских лица – чланова његове породице, супруге ЂЂ и сина ЕЕ угрозио сигурност истих...говорећи да од професора ДД и његове породице неће остати ни .., да ће напасти породицу ДД и да ће породица страдати...на који начин је угрозио сигурност оштећеног... при чему је окривљени био свестан да је његово дело забрањено“

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. КЗ, то, по налажењу овога суда, из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци правноснажне пресуде, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљеног АА стичу сва битна законска обележја кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. КЗ, за које кривично дело је окривљени оптужен и правноснажно оглашен кривим.

Ово стога што, супротно наводима бранилаца окривљеног, по налажењу Врховног касационог суда, изрека правноснажне пресуде садржи опис радње извршења предметног кривичног дела, која се у конкретном случају састоји у употреби озбиљне, директне и индивидуално одређене претње да ће се напасти на живот и тело означених оштећених, чиме је угрожена сигурност тих лица, па су стога супротни наводи бранилаца окривљеног, адвоката Владимира Вучинића којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП и адвоката Марка Пушице којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП оцењени као неосновани.

У преосталом делу захтева бранилаца окривљеног оспорава се оцена доказа дата од стране суда и утврђено чињенично стање, док се у захтеву адвоката Владимира Вучинића указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, које повреде не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовим браниоцима због повреде закона, то стога Врховни касациони суд ове наводе захтева није ни разматрао.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона на које се неосновано указује захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА - адвоката Владимира Вучинића и адвоката Марка Пушице, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтеве одбио као неосноване.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Дубравка Дамјановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић